

Der ögonens eld
Besken deras öfwersta belyning.

Man hörde i lusten ett hwåfande, som
Då stormar i asparne brusa,
Men plössligen de Bestarne wände sig om
Och ned på wår jord,
Att öfwer sin fiende rusa.

De slakade själlen med slammer och gny.
Upp gäpet de tungorna räckte,
Som fladdrade klufna — men icke förte
Kung Ragnar sin sköld
Till motvärn mot Bestarne sträckte.

De stungo, de beto, de steto i den;
Men skölden ej stygnena kände.
Dock segren war omis och wacklande än,
Då Hjerten sin glas
I hjertat på Bestarne rände.

De slingrade qwalda, i döende bugt. —
Men Ragnar för Konungen trädde:
"Jag fordrar Er Dotter i ära och iukt."
Och Kungen gaf Ja:
Och Thora sig hemligen glädde.

Kram kredo de Hofmän ur qwinliga skjul;
Och smilade ännu förfrämde,
Då Brölloppet fästades följande Jul,
Och Skalden till fäng
Om Ormstriden harrorna stämde.

En Wisa

om

Kung Ragnar Lodbrok

och

Thora Borgarhjort,

Kung Herrauds Dotter.

SEDESDEM,

tryckt i Ecksteiniska Tryckeriet, 1824.

Kung Herrands Dotter, den fagraſte Mð,
Beslöt i en Borg ſig förſwara
Mot Friares wåld, att ſom Jungfru få dö.
(Men ſäkert det war,
Att ſå dem deß kårare bara.)

Twå wakande ormar i hwasande ring,
De ryſliga woro att ſåda —
Med ringlande kroppar ſig ſlåta omkring
Den helaste borg,
Och bitas i ſijertarne båda.

Och ågonen lyſte ſom gnistrande hjul
På Thorddnarns elowagn, — och Kroppen
Sig böljade fram både ſpräcklig och gul,
Och när någon kom,
Så wille de ſtrax åta opp'en.

De ſlångde då ut ſig till hålſten (ty mer
Behöfde de icke ſig ſträckla);
De ſlukade karlen och ſåg eſter ſter.
Bewara oß Gud,
Att ſådane ſkulla oß råcka!

Men Mennisko-munsbitar woro deſert.
I riktiga mål de förtårde
Twå oxar, med Bergsmans-aptit och begär.
När aſtonen kom,
De ſingo den tredje och fjerde.

Men blefwo de retade — etter och dö
Och peſt de i luſten förbredde,

Och reſte ſig opp på ſin ſjert, ſom, till ſidd
På etter-hal mark,
I ſlåtade ringar de ledde.

Men Rungen låt utropa öfwer all land:
"Eho, ſom kan Beſtarne döda,
"Och komma tillbaka med glaſwen i hand
"För Konungens thron,
"Får Thora till lön för ſin möda."

Strax lefte det Dana-Kung Ragnar i håg
Att Ormarne taga af daga:
"Upp, Hoſmän! Jag bliſwer Kung Herrands
Wåg.

"Med brynjor och ſtål
"Till Gåſtabåd wille wi draga:"

Förſt Ragnar beredde af finaste ull
Sig kläder, båd' låta och råda;
Dock icke allenast för wigheren ſkull,
Nej, åſwen, på det
Att ej ettret ſkulle dem fräta.

Så drog han till Sverige mot Konungens gård
Med glaſwen och ſwärd wid ſin ſida.
Befallde ſin Fridleſſ i Höfdingars wård,
Då enſam han gick
Mot Borgen att nattetid ſrida.

Ren ſjerran ſig Ormarna reſte i Ryn
I ryſligt ſig windande höining,
Och ſprutade eter i ſpurar ur Ryn,